

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

29 juni 2001

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heer Joachim Coens, mevrouw Mieke Van Hecke,
de heer Luc Martens en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen –**

houdende erkenning en subsidiëring van Vlaamse sportorganisaties

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Marino Keulen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Eddy Schuermans, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Marino Keulen, Cis Schepens ;

mevrouw Marijke Dillen, de heren Julien Librecht, Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

mevrouw Margriet Hermans.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heren Luc Martens, Freddy Sarens, Gilbert Vanleenhove ;

de heren André Denys, Jacques Devolder, Jacques Laverge, Paul Wille ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Pieter Huybrechts, Felix Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwerkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

Zie :

295 (1999-2000)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Advies van de Vlaamse Sportraad

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door professor Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad	4
2. Toelichting door professor Roland Renson, Flok KULeuven	7
3. Toelichting door de heer Dirk Van Esser, ondervoorzitter van de Vlaamse Sportfederatie (VSF)	9
4. Toelichting door de heer Erik De Vroede, voorzitter van de Volkssportconfederatie	10
5. Toelichting door de heer Marc Coussement, Vlaamse Vereniging van Hengelsport-verenigingen	11

Hoorzitting van donderdag 26 oktober 2000 in het kader van het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van Vlaamse sportorganisaties.

– Sprekerslijst

Prof. Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad

Prof. Roland Renson, Flok KULeuven

De heer Dirk Van Esser, ondervoorzitter Vlaamse Sportfederatie

De heer Erik De Vroede, voorzitter Volkssportconfederatie

De heer Marc Coussement, Vlaamse Vereniging van Hengelsportverenigingen

1. Toelichting door professor Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad

Professor Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad : Ik wil in de eerste plaats mijn waardering uitspreken voor de grote inspanningen van het Vlaams Parlement op het vlak van sport. Sport is een van de meest democratische cultuurgoederen. Het is positief dat de politieke belangstelling ervoor toeneemt.

Op 23 juni 2000 heeft de voorzitter van dit parlement het advies gevraagd van de Vlaamse Sportraad over het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportorganisaties. Dit ontwerp werd ingediend door de heren Coens en Martens, samen met mevrouw Van Hecke en mevrouw Van Cleuvenbergen. Op 10 augustus 2000 vergaderde de Vlaamse Sportraad in dit verband met de heer Coens. Op 5 september 2000 bracht de Vlaamse Sportraad een advies uit dat ik nu zal samenvatten.

In zijn advies van 17 juni 1999 over de sporttakkenlijst drong de Vlaamse Sportraad aan op een regeling voor de activiteiten en organisaties die niet op de sporttakkenlijst stonden. Dit voorstel van decreet speelt daarop in. Het biedt een antwoord op sportactiviteiten in de ruime zin. Toch hebben we enkele fundamentele bezwaren. Het voornaamste bezwaar is dat het voorstel een kopie is van het decreet van 13 april 1999 houdende de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties. De benaming sportorganisaties kan verwarring scheppen : de organisaties hebben immers geen sportaanbod zoals de traditionele sportfederaties. Ook de definitie van sportorganisatie die in het voorstel

van decreet wordt gehanteerd kan verwarring scheppen. De tekst van het voorstel van decreet is eveneens grotendeels overgenomen van het decreet voor de sportfederaties. De subsidie voor de sportorganisaties zou, zoals het geval is voor de federaties, uit de sportbegroting komen. Sommige leden van de Vlaamse Sportraad vinden dat geen goed idee, ook niet wanneer de middelen voor de sportbegroting worden verhoogd. Kortom, de scheiding tussen sportfederaties en -organisaties is in het voorstel van decreet te vaag.

Het voorliggende voorstel van decreet dreigt bovendien het decreet op de sportfederaties te ondergraven. Met de sporttakkenlijst werd een fundamentele keuze gemaakt in het subsidiëringsbeleid. Van die beleids optie blijft weinig over als organisaties die niet op de sporttakkenlijst voorkomen, toch aanspraak kunnen maken op een parallelle vorm van erkenning en subsidiëring. Sommige federaties hebben heel wat moeite moeten doen om zich in het decreet op de sportfederaties in te passen. Hun inspanningen worden miskend, nu blijkt dat sommige federaties met dit nieuwe voorstel van decreet beter af zouden zijn geweest. Misschien zullen sommige federaties zelfs naar de sportorganisaties willen overstappen. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Ook in het onderdeel over het Vlaams Centrum voor Volkssporten rijzen er vragen. Uiteraard zijn we niet gekant tegen ondersteuning van volkssporten als Vlaams cultureel erfgoed. Wel integendeel. Vraag is echter of het niet beter is om voor het centrum een aparte regeling uit te werken. Eventueel kan het centrum bij het Sportmuseum Vlaanderen worden ondergebracht.

We willen constructief meewerken aan het beleid. Daarom enkele alternatieve voorstellen. We zien wel wat in het begrip steunpunt dat in het voorstel van decreet wordt geïntroduceerd. Een steunpunt zou niet enkel nuttig zijn voor volkssporten, maar ook voor andere sportieve verenigingen die met het Vlaamse beleid te maken krijgen. Een steunpunt zou hen wegwijs kunnen maken in de regelgeving rond sport, veiligheid, toerisme, ruimtelijke ordening, enzovoort. Een steunpunt heeft duidelijk een andere functie dan een federatie. Dergelijke steunpunten bestaan trouwens nu al, bijvoorbeeld het Forum voor de gemotoriseerde sporten, waar men terecht kan met vragen over milieu, ruimtelijke ordening, promotie, enzovoort. Kan voor deze steunpunten een algemene regelgeving worden uitgewerkt ? Er moet wel een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen steunpunten en koepels,

beroepsfederaties, enzovoort. Een steunpunt biedt in de eerste plaats service en informatie.

We zijn het er ook mee eens dat het beleid oog moet hebben voor sportbeoefening in de ruime zin. Daarom is er nood aan een meer gedifferentieerd sportbeleid met verschillende erkennings- en subsidiëeringscriteria en verschillende vormen van ondersteuning voor verschillende vormen van sport en voor verschillende duidelijk afgelijnde organisatievormen. Onder meer Nederland en de Scandinavische landen bieden uitstekende voorbeelden van een gedifferentieerd sportbeleid. Nederland werkt bijvoorbeeld met een achttal types van erkenning en subsidiëring. Ook in Vlaanderen moet het mogelijk zijn om te komen tot grotere entiteiten. Sportactiviteiten die op de sporttakkenlijst staan moeten via het subsidiebeleid worden aangemoedigd om confederaties te vormen. Daarnaast kunnen talrijke en heel verscheiden sportverwante activiteiten worden samengebracht in clusters. Bij de schaalvergroting moet de sport-voor-allen-visie centraal staan. Het leidmotief moet de taak zijn die sport kan vervullen in de samenleving via de opbouw van sociale netwerken. Het beleid moet rekening houden met wat er leeft in de sport. Beleidsmakers kunnen niet zeggen wat wel en niet kan. Beleid en ondersteuning moeten integendeel op de veranderende maatschappelijke realiteit van de sport inspelen. In die zin zit het voorstel van decreet op het goede spoor.

Ik kom tot een besluit. Ik ben me ervan bewust dat dit advies niet eenduidig is. Enerzijds wil de Vlaamse sportraad constructief meewerken aan een actief en reëel sportbeleid. Anderzijds kunnen we ons niet scharen achter de invulling van dit voorstel van decreet.

Tot slot beklemtoont de Vlaamse Sportraad de unieke kansen die de sport biedt voor de sociale samenhang en voor de gezondheidsbevordering, wat toch cruciale elementen zijn voor een gezonde samenleving, nu en in de toekomst. Een brede sportbeoefening realiseert bovendien een economische meerwaarde voor de overheid en voor de particuliere sector. Uit recente economische studies is gebleken dat het subsidiëeringsbeleid van de overheid een positieve economische weerslag heeft. Dat zijn voldoende argumenten om een verruiming van het subsidiëeringsbeleid en een brede visie op de sport te verantwoorden.

De heer Joachim Coens : Ik dank de Vlaamse Sportraad voor zijn advies. Dit advies is een herbevestiging van haar vorige adviezen dat er nood is aan een gedifferentieerde ondersteuning van de

sportbeleving in Vlaanderen. De tekst was duidelijk. Men ondersteunt het idee, maar er zijn formele en inhoudelijke vragen bij het voorstel van decreet.

De Vlaamse Sportraad biedt een alternatief voorstel. Mijn vraag is of u dat ziet in de lijn van de subsidiëring van het sportgebeuren in Vlaanderen. Sommige leden van de Vlaamse Sportraad vinden het geen goed idee dit op de sportbegroting te brengen. Dat is niet in de lijn van het verdere betoog dat er een verdere differentiatie op gang moet gebracht worden in de subsidiëring van het sportgebeuren in Vlaanderen.

Professor Bart Vanreusel : De heer Coens wijst terecht op de verdeelde meningen binnen de Vlaamse Sportraad. Sommige leden van de Sportraad menen dat de activiteiten die niet essentieel zijn voor de sport, niet mogen gesubsidieerd worden binnen de sportbegroting. Ze argumenteren dat deze kunnen gesubsidieerd worden binnen cultuur en dat er reeds een keuze gemaakt is via het sporttakkenbeleid. Anderen menen dat men breed en gedifferentieerd moet kijken naar de sport. Verschillende vormen van sport moeten binnen de sportbegroting aan bod kunnen komen. Ze menen dat het niet kan verschoven worden naar cultuur, omdat dat niet haalbaar en fundamenteel onjuist zou zijn. We vragen ook niet aan cultuur om het dansgezelschap van Anne Theresa De Keersmaecker naar sport over te brengen omdat daar intens bewogen wordt.

De heer Joachim Coens : Bij de uitwerking van de alternatieven zitten we in de filosofie dat het binnen de sportbegroting moet gesubsidieerd worden omdat het nu eenmaal sport is. Niemand pleit voor een vermindering van de middelen voor het huidige decreet op de federaties. Binnen de sportbegroting is echter nog iets anders dan binnen het huidige decreet. Daar pleit niemand voor.

U lanceert het begrip steunpunt als een alternatief voorstel. De Sportraad noemt een aantal mogelijke steunpunten. Streeft u naar één steunpunt voor de alternatieven of naar verschillende steunpunten voor elk van deze alternatieven afzonderlijk. U had het over gemotoriseerde sport, natuursporten, fitness, veiligheid en milieu.

Professor Bart Vanreusel : Door voorbeelden aan te halen zouden we ons op glad ijs begeven. We denken niet aan een lange reeks steunpunten. Het uitgangspunt moet zijn een groepering van een aantal verwante activiteiten in clusters met ge-

meenschappelijke belangen, net zoals we binnen de sportfederaties confederaties bepleiten.

De heer André Van Nieuwkerke : Het advies van de sportraad stelt dat het voorstel van decreet rekening heeft gehouden met de resolutie van het Vlaams Parlement van juli 1997 betreffende het strategisch plan voor de sport en met het Strategisch plan voor Sportend Vlaanderen dat in december 1997 door de Vlaamse regering werd goedgekeurd. Kan u de linken verduidelijken ?

Professor Bart Vanreusel : Zowel in de resolutie als in het strategisch plan voor de sport zijn er drie belangrijke doelstellingen : men moet de sportparticipatie verhogen, de kwaliteit van het aanbod bevorderen en streven naar een rationele omgeving met structuren, subsidies en organisaties.

We willen nagaan of deze drie gedachtelijnen vertegenwoordigd zijn in dit voorstel. Het verhogen van de sportparticipatie is zeker mogelijk bij een gedifferentieerd sportbeleid dat de hele bevolking wil bereiken en niet alleen the young and strong happy few. Ook de kwaliteit van het aanbod kan daardoor bevorderd worden. We zitten ook op de lijn van het vereenvoudigen van subsidies en structuren. Door het oprichten van een steunpunt kunnen sommige organisaties, die daar anders niet voor in aanmerking zouden komen, toch erkend, ondersteund en gesubsidieerd worden. Naast de keuze voor een beperkt aantal sporttakken in een apart decreet, kunnen we gaan naar een bijkomend decreet om een aantal steunpunten te erkennen. We zitten dus in de lijn van de resolutie en van het strategisch plan.

De heer André Van Nieuwkerke : Is de verzuchting om een transparant sportlandschap te creëren hiermee niet in tegenspraak ?

Professor Bart Vanreusel : Transparantie betekent niet dat we naar een eenheidsworst moeten streven. Er is nood aan administratieve vereenvoudiging en aan duidelijkheid, maar dat mag niet leiden naar vershraling. We moeten de verscheidenheid erkennen en types onderscheiden. Zo kunnen we zoveel mogelijk groepen van de bevolking blijven aanspreken. We hebben hier een sociaal netwerk dat leeft, dat goedkoop is en dat kan steunen op een civil society.

De heer Frans Ramon : Waaraan denkt u bij de term differentiatie ? Ik kan me voorstellen dat het gaat over doelgroepen, de soorten sport en de

structurering, de koepels. Denkt u ook nog aan andere elementen ?

Professor Bart Vanreusel : In het buitenland heeft men ook binnen de sportfederaties differentiatie. Er zijn Olympische federaties en anderzijds federaties met een meer participerend karakter, die niet de ambitie hebben aan grote internationale competities deel te nemen, maar die zoveel mogelijk mensen willen bereiken. Daarnaast zijn er doelgroepenorganisaties die specifiek gericht zijn op bepaalde groepen in de samenleving en organisaties die niet werken als een sportfederatie, maar die een bepaalde idee willen promoten. Zo is de Nederlandse Hartstichting één van de grootste sportorganismen. Zo bestaan er ook organisaties met een multicachet, die een aantal activiteiten groeperen.

We moeten vooral kijken wat er bestaat en proberen dat te ordenen. Met het decreet op de sportfederaties is er al een ordening aan de gang. Daarnaast kan nu nog een verdere ordening gemaakt worden. Die oefening is zeker nog niet af.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Ik heb nog een samenvattende vraag. Het decreet op de sportfederaties heeft ondanks een aantal opmerkingen, ook een aantal zaken in het sportlandschap geordend. Het heeft onder meer uitgemaakt wie erbij hoort en wie niet. Vandaag gaat het over wie er niet bij hoort. Daar kan een steunpunt soelaas brengen. Ik zie niet goed in wat het verschil is tussen een federatie en zo'n steunpunt. Het enige verschil dat ik me kan voorstellen is dat een steunpunt meer georganiseerd is vanuit de overheid, onder meer via beheersovereenkomsten, terwijl een sportfederatie meer een vrije vereniging is. Klopt dat ? Wat is de meerwaarde van het ene tegenover het andere ? Ik stel deze vraag, omdat de term 'steunpunt' mij doet denken aan de steunpunten uit de culturele sector.

Professor Bart Vanreusel : Welke naam dergelijke sportorganisatie ook zal dragen, ze zal zich in ieder geval anders moeten profileren dan een klassieke sportfederatie. Zij zal bijvoorbeeld geen wedstrijdenkalender hebben of zich niet bezighouden met de opleiding van de atleten. Zij zal zich bezighouden met algemene ondersteuning en een aanspreekpunt zijn voor de overheid. Het is niet de bedoeling dat de overheid hier een sturende rol in speelt. Groepen die sportief bezig zijn, moeten elkaar kunnen vinden om samen te sporten, en hiervoor worden gesubsidieerd. Misschien is de term "steunpunt" in dit opzicht niet precies genoeg.

2. Toelichting door professor Roland Renson, Flok KULeuven

Professor Roland Renson, Flok KULeuven : Ik zal hier mijn standpunten en overwegingen over de erkenning en subsidiëring van de sport in Vlaanderen uiteenzetten. Mijn pleidooi is onderverdeeld in zes onderdelen : kennis van en respect voor het Vlaamse sportlandschap ; sport en culturele identiteit ; bewegen is belangrijk ; geen discriminatie maar wel diversificatie in het sportbeleid ; de sportfederaties zijn organisch gegroeid ; sport verdient een dynamisch en gespecificeerd beleid.

Er is dus nood aan kennis van en respect voor het Vlaamse sportlandschap. Een vakbekwaam landschapsarchitect bestudeert zijn landschap vooraf. Ik hou hier dan ook een pleidooi voor een rijk en gediversifieerd sportlandschap. De vorige decreten hierover leken op goed uitgekiende prefabconstructies, die echter niet geschikt zijn voor alle sportvormen en die niet zomaar overal en altijd kunnen worden ingeplant. Ludodiversiteit is voor de bewegingscultuur trouwens even belangrijk als biodiversiteit voor de natuur. Biologen hebben aangetoond dat de natuur sterker wordt met een rijke fauna en flora, en dat geldt ook voor het sportlandschap.

Sport speelt ook een grote rol in het bepalen van een culturele identiteit. Na een overwinning van de Rode Duivels voelen we ons allemaal even Belg. We hebben allemaal onze lokale sporthelden. In de Davidsfondsuitgave 'Hoe Vlaams zijn de Vlamingen' kunnen we lezen hoe het Belgisch establishment zich altijd heeft verzet tegen het verwerven van een Vlaamse sportidentiteit. Globalisering in de sport lokt trouwens spontaan een lokalisering uit. Volkssporten en regionale bewegingsculturen krijgen tegenwoordig veel internationale belangstelling. Denk maar aan het wereldfestival der sportculturen in Bonn 1992, Bangkok 1996 en Hannover 2000.

Bewegen is belangrijk. Mensen zijn gemaakt om te bewegen : wij zijn homobielen. Wij moeten diegenen die niet bewegen, ook in beweging krijgen. Bewegen is ook altijd een bio-cultureel gegeven. We bewegen in groepsverband. Competitiesport is slechts één van de talrijke modaliteiten om zinvol en gezond te bewegen. De lichamelijke opvoeding op school zou meer Spartaans mogen worden, en de topsport meer Atheens. De toekomst wordt steeds 'grijzer' : in 2020 zal een vierde van de Vlaamse bevolking ouder zijn dan zestig jaar, in 2050 een derde. Bij de 60-plussers dragen sociale en productieve activiteiten evenveel bij tot de risi-

covermindering van algemene mortaliteit als specifieke fitnessactiviteiten, zo blijkt uit een artikel van Thomas Glass en medewerkers in de *British Medical Journal* (1999). Deelnemen is belangrijker dan presteren.

Vlaanderen mag niet discrimineren tussen sporten maar moet diversiteit in het beleid bevorderen. We moeten afstappen van de bestaande sporttakkenlijst omdat ze precies een gebrek aan solidariteit veroorzaakt. De sporttakken die wel in de lijst zijn opgenomen voelen zich gelukkig, en vergeten de andere. Dankzij die lijst worden boogschutters die op de staande of de liggende wip schieten niet erkend, terwijl boogschutters die op een FITA-doel mikken wel erkend worden. We moeten de lijst vervangen door een uitgebalanceerde typologie waarin sporten gesplitst worden in evenwaardige en gelijkberechtigde elementen, die niet noodzakelijk gelijkgeschakeld hoeven te worden.

Ik pleit al langer voor sport voor allen, gebaseerd op pluralisme. Dat is geen nieuw idee, maar ontstond al in de jaren zestig. We mogen de verschillende sportverdiepingen – topsport, competitie-sport, recreatiesport en sportieve recreatie – niet als een piramide voorstellen. We moeten die vier verdiepingen op een andere manier in elkaar doen passen zonder dat er hiërarchie uit blijkt. Alle sportfilosofieën moeten dezelfde kans krijgen.

Onze sporttradities zijn organisch gegroeid. Bovendien berusten tradities ook op bewuste keuzes : uit het verleden kiezen we datgene wat we vandaag de dag nog belangrijk vinden. Onze tradities beginnen bij de volkssporten die vandaag nog altijd springlevend zijn. Ook toen al waren onze volkssporten gebaseerd op wedstrijd en vermaak. Pas in de negentiende eeuw kwam daar turnen en gymnastiek bij die gebaseerd waren op fysieke paraatheid en inlijving in een bepaalde ideologie. Die ideologische tegenstellingen leven nu nog voort, ook al is er beterschap. De turnploegen waren de knokploegen van de verschillende fracties. Toen waren turners ook breedgeschouderde adonissen met immense biceps, terwijl het nu vooral twaalfjarige meisjes zijn. Daarna komt de moderne sport met als ideaal : citius, altius en fortius. Ik noem dat een heidense ode aan de vooruitgang die in dwaasheid kan uitmonden als men niet zelf voor beperkingen zorgt. Ondertussen is sport voorbijgestreefd en zijn we in de postmoderne bewegingscultuur aanbeland. Die fase wordt gekenmerkt door verscheidenheid en individueel samengestelde pakketten. We nemen allerhande bewegingen uit andere culturen over, wat ik prima vind. Maar waarom zouden we ook niet eens uit onze eigen tradities putten.

Bij artikel 17 van het voorstel van decreet vraag ik me af, of alle federaties of steunpunten de specifieke en expliciete wetenschappelijke taak op zich moeten nemen ? Of moeten we die taak voorbehouden voor specifieke instellingen en universiteiten ?

Sport vereist en verdient een dynamisch en gediïversifieerd beleid. Sport moet worden uitgebreid tot bewegingscultuur : het was immers een typisch product uit het Engeland van de achttiende en negentiende eeuw en past daarom niet meer in onze actuele bewegingscultuur. Sport heeft in Vlaanderen nood aan een representatieve en inclusieve bewegingscultuur en niet aan een exclusieve monocultuur. Ik pleit voor solidariteit in diversiteit. De uitdaging van het derde millennium wordt zo veel mogelijk mensen in beweging krijgen via een zo breed mogelijk gamma van competitieve en recreatieve bewegingsvormen. We mogen evenmin uit het oog verliezen dat subsidiëring erkenning inhoudt. Helaas zijn volkssporten bij ons geen sant in eigen land, terwijl het buitenland ons op dat vlak als een groot voorbeeld beschouwt. Iedere gemeenschap moet haar sportpatrimonium revaloriseren en als culturele troef uitspelen. Dat betekent geenszins dat we geen aandacht meer mogen schenken aan voortdurende vernieuwingen en experimenten van de homo ludens.

De heer Kris Van Dijck : U gaat heel ver in het catalogiseren van sport. Uiteindelijk zou het gevolg kunnen zijn dat het Koninklijk Ballet van Vlaanderen voortaan gesubsidieerd wordt door het departement Sport. Culturele eigenheid is inderdaad heel belangrijk maar in onze zoektocht naar omschrijvingen hebben wij ons inderdaad gebaseerd op de sporttakkenlijst die u in twijfel trekt. U mag echter niet vergeten dat Vlaanderen geen eiland is : wij kunnen de lijst van erkende Olympische sporten toch niet negeren.

We proberen in eerste instantie een beleid te voeren, gebaseerd op een bepaalde logica. We voelen anderzijds allemaal aan dat de bestaande rijkdom niet uit de boot mag vallen, maar het valt niet altijd mee in die rijkdom een rode draad te vinden.

De heer Marino Keulen : Ik ga akkoord met de heer Van Dijck. Voor professor Renson is de bewegingscultuur een criterium, naast de ambitie om zo veel mogelijk mensen te bereiken. Maar wat kunnen wij als decreetgever doen voor sporten als hengelen of petanque ? Of passen dergelijke activiteiten niet in ons kader ?

Professor Roland Renson : De sporttakkenlijst gaat uit van het alibi dat enkel die sporten gezond zijn. Onafhankelijke studies tonen aan dat de economische gezondheidswinst door allerhande kwetsuren negatief is onder min-dertigjarigen die aan competitie sport doen. De balans wordt wel positief wanneer we de groep uitbreiden met de plus-dertigjarigen die minder aan agressieve competitie sport doen. Het zal erop aankomen de plus-zestigjarigen aangepaste en laagdrempelige activiteiten aan te bieden, die even waardevol zijn. Voor die groep geldt dat deelnemen belangrijker is dan presteren.

Ik wijs erop dat de sport-voor-allen-idee gericht was op alle sportdimensies en dus niet beperkt bleef tot het recreatieve. Iedereen moest kansen krijgen : zowel de potentiële topsporters als beoefenaars van vormen van bewegingsrecreatie die afwijken van de klassieke Britse public-schoolsporten.

Tot slot wil ik een lans breken voor het ontwerp van een typologie op grond van niet-discriminerende onderscheidingen, ook voor wat de subsidiëring betreft, met als uiteindelijke doel : Vlaanderen zo kwaliteitsvol mogelijk doen bewegen.

De heer Marino Keulen : Horen sporten tussen aanhalingstekens als hengelen en petanque daarin thuis, of zijn dat veeleer cultuurvormen ?

Professor Roland Renson : Sport is cultuur, dat is een uitgemaakte zaak : meer bepaald bewegingscultuur en daar hoort bijvoorbeeld ook dans bij. Ons begrippenkader terzake is voorbijgestreefd. Het sportbegrip dat gewoonlijk gehanteerd wordt, dateert nog uit de Victoriaanse tijd. Na verruiming is daarin niet alleen plaats voor de hengelaars, de krulbolders en de petanquespelers maar ook voor de grootouders die met hun kleinkinderen naar de speeltuin gaan. Zij bewegen immers allen en komen in groep naar buiten. Vele sportbeoefenaars combineren bovendien verschillende vormen.

De heer Jos Stassen, voorzitter : De logische consequentie van uw overtuigende betoog is dat we geld zullen moeten gaan bijdrukken. Als we ons sportbegrip verruimen, komen immers steeds meer initiatieven voor subsidiëring in aanmerking. Kunt u ons criteria aanreiken voor het bepalen van prioriteiten ?

Professor Roland Renson : Een sjabloon wens ik u niet aan te bieden. Dat moet immers de uitkomst zijn van een discussie. De vraag blijft hoe men zoveel mogelijk mensen in beweging krijgt en het

antwoord moet zijn dat topsport slechts één van de wegen daartoe is. Een verruiming van het sportconcept is aangewezen. Sport is ook niet een louter fysiologisch verschijnsel en zelfs dat aspect gedijt alleen maar in een stimulerend klimaat en binnen een sociaal netwerk.

3. Toelichting door de heer Dirk Van Esser, onder-voorzitter van de Vlaamse Sportfederatie (VSF)

De heer Dirk Van Esser, ondervoorzitter VSF : De VSF is het ermee eens dat er zo snel als mogelijk een nieuw decretaal initiatief moet komen voor de organisatoren van sportactiviteiten die niet in aanmerking komen voor erkenning en subsidiëring op grond van het decreet van 13 april 1999. Wij hadden reeds op 17 mei 2000 een onderhoud met de betrokken organisaties en kaarten hun probleem ook aan bij minister Sauwens. Met zijn antwoord op een interpellatie van Roland Van Goethem (tijdens de vergadering van de commissie Cultuur, Media en Sport van 14 juni 2000) zijn wij het eens : er moet een ordening aangebracht worden en clusters moeten worden gevormd. De VSF is van mening dat dit binnen één decreet moet. Daarbij is het wenselijk dat slechts één federatie per sporttak wordt opgericht. Tegelijk moet er een einde gesteld worden aan de wildgroei der omnisportfederaties. Voor wat overblijft, volstaat een beperkt aantal clusters.

Het voorliggende voorstel roept evenwel bedenkingen op. Het is eigenlijk niets meer dan een afkooksel van het decreet van 1999 en dat werd ook al niet zo fel gesmaakt. Belangrijke kwaliteitsvolle ingrediënten blijken te ontbreken en al te nadrukkelijk werden kruiden naar de smaak van één partij toegevoegd. Zo zijn cardiovasculaire en trainingseffecten geen erkennings- of subsidiëeringsvoorwaarden meer. Het volstaat voortaan dat men gezonde bewegingsactiviteiten aanbiedt en een gemeenschapsvormend effect sorteert. Voor dat laatste vereist men minimaal 5000 leden, maar dat lijkt ons niet haalbaar voor bijvoorbeeld de zweefvliegers en de snookerspelers. Komt er voor de organisaties die uit de boot vallen later een apart voorstel ? Ons inziens moeten ze allemaal in het nieuwe initiatief terug te vinden zijn.

Voorts zijn wij het oneens met de afwijking die wordt toegestaan voor de kwalificaties van de administratieve en technische coördinatoren die gesubsidieerd worden op grond van het decreet van 1977. Zij hoeven in het voorliggende voorstel niet het vereiste diploma te kunnen voorleggen.

Ook de voorkeursbehandeling van het Centrum voor de Volkssporten zint ons niet. Waarom krijgen zij in het voorstel jaarlijks 5 miljoen frank en de andere organisaties maximum 4 miljoen frank ? Waarom moeten zij maar eens om de vijf jaar een beleidsplan voorleggen en de andere om de drie jaar ? Ook de verhouding met het reeds op grond van het museumdecreet gesubsidieerde Volkssportmuseum, de Volkssportcentrale en de Volkssportconfederatie blijft onduidelijk.

Voor de uitvoering van dit decreet wordt momenteel in 25 miljoen frank voorzien, maar wat met de budgettaire beheersbaarheid wanneer er in de toekomst nieuwe groepen bijkomen. Men zet de deur open en er zit geen visie achter. Het is opnieuw een decreet dat versnippering en wantoestanden in de hand werkt, terwijl de VSF werk wil maken van ontzuiling en rationalisering in de sport.

De VSF juicht wel degelijk een decretaal initiatief toe voor de sportfederaties die uit de boot gevallen zijn. Men moet echter niet inspelen op de specifieke wensen van een bepaalde groep en hierbij de voorwaarden voor kwaliteitszorg afzwakken. Dit voorstel van decreet is de gemakkelijkste maar niet de juiste oplossing. De organisaties worden beschouwd als een would-be sportfederatie met een would-be erkennings- en subsidiëeringskader. Dit kan niet voor de VSF.

De heer Marino Keulen : Uw standpunt is duidelijk. Dit is echter geen eindpunt maar een proces. De spreker heeft wel een aantal kwaliteitsvolle criteria gegeven die de basis kunnen zijn voor subsidiëring, namelijk voldoende gekwalificeerd personeel, een duidelijke taakomschrijving. Kan hij nog een aantal voorbeelden geven van hoe kwaliteit concreet kan vertaald worden.

De heer Dirk Van Esser : In het decreet over de sportfederaties staan er heel wat kwaliteitsnormen. Het is inderdaad belangrijk dat de federaties geleid worden door geschoold personeel. Door dit decreet zegt men : 'geschoold personeel hoeft niet'. De huidige verantwoordelijken kunnen nog dertig jaar blijven zitten.

De heer Joachim Coens : U zegt dat dit voorstel een afkooksel is waarbij alle kwaliteitsvolle ingrediënten ontbreken en dat gekruid is met het standpunt van één betrokken partij. Hoe heeft men, binnen uw federatie, dit voorstel besproken, door wie is deze tekst goedgekeurd ?

De heer Dirk Van Esser : Uit de algemene vergadering worden negen mandatarissen verkozen voor

vier jaar. Zij beslissen over het dagelijks beleid en rapporteren aan de algemene vergadering. Zij zijn allen akkoord met deze tekst.

De heer André Van Nieuwkerke : De sportfederaties zelf vragen een ordening van het landschap en kwaliteitsnormen. Het bestaande decreet over de sportfederaties is een stap vooruit, maar elke stap kan gecorrigeerd worden. Hoe ziet het VSF een goede regeling voor diegenen die uit de boot vallen ? Dit is immers het gevolg van het opstellen van een sporttakkenlijst. De grootste kritiek bij het vorige decreet uit 1977 was dat men geld uitgaf zonder te weten waarom. Welke zou de basis van het nieuwe decreet moeten zijn ? Hoe orden je dit ?

De heer Dirk Van Esser : Hierover kunnen studies gebeuren, wij hebben dit nog niet gedaan. Bij het vorige decreet wou men saneren, en men heeft dit gedaan door een aantal sporten niet te erkennen. Het zou veel beter zijn om één federatie per sporttak te erkennen en te subsidiëren. Omdat men dit niet gedaan heeft, is de verzuiling blijven bestaan. Men wou toch rationaliseren en heeft het aantal sportfederaties verminderd van 90 naar 60. Er zijn dus sportconfederaties ontstaan, met als gevolg dat veel kleine sporttakken in de kou bleven staan. Dit is verkeerd. Er zijn daarbij te veel omnisportfederaties met een soms onduidelijk profiel, die toch subsidies krijgen, hoewel hun activiteiten geen meerwaarde bieden.

Voor de sporten die uit de boot vallen in het sporttakkenbeleid, komt het erop aan om clusters te vinden. Er moeten groepen gevormd worden waar iedereen in terecht kan. Het kan daarbij niet dat een sportfederatie die onvoldoende kwaliteit biedt en geen geschoold personeel heeft, zich aan dit nieuwe voorstel aanpast en meer geld krijgt. Indien dit gevraagd wordt, kan het VSF wel een studie organiseren en een duidelijk voorstel formuleren.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Dit voorstel van decreet beantwoordt duidelijk niet aan wat de VSF verwacht had. Ik dank de spreker en geef nu het woord aan de vertegenwoordiger van de Volkssportconfederatie.

4. Toelichting door de heer Erik De Vroede, voorzitter van de Volkssportconfederatie

De heer Erik De Vroede, voorzitter van de Volkssportconfederatie : Wij waarderen het dat er een initiatief is genomen om de volkssporten te ondersteunen. Overal in Vlaanderen worden traditionele sporten beoefend. Meestal gaat het om regionale

activiteiten zoals krulbol in het Meetjesland en paapgooien in de Kempen. Landelijk verspreid zijn bijvoorbeeld het schieten met de handboog op de staande en liggende wip. Dit brede palet van sportieve activiteiten betekent een rijkdom, maar speelt ook in het nadeel van de volkssporten.

Op organisatorisch vlak waren de volkssporten te kwetsbaar en versnipperd. Daarom werd in 1988 de Volkssportconfederatie (VOSCO) opgericht. Vandaag telt de confederatie ruim 11.000 leden uit 23 verschillende disciplines. Zeker door de erkenning in 1990 als landelijk georganiseerde sportfederatie is het mogelijk om promotie te voeren voor de volkssporten, te zorgen voor een professionele ondersteuning en een deskundige begeleiding. Jaarlijks vinden immers duizenden competitiewedstrijden plaats. Dagelijks zijn duizenden schutters en bolders actief, de meeste onder hen meermaals per week.

Bovendien zetten volkssporten mensen aan tot bewegen die dat anders niet zouden doen. Kenmerkend is immers de lage drempel en dat op verschillende vlakken. Op sociaal gebied vertaalt zich dat door het hoge aantal gewone mensen onder onze leden. Hen hun sport ontnemen, neigt naar sociale uitsluiting. Er is bovendien in onze sporten ook plaats voor de fysiek minder begaafden. Het systeem van maats loten in het krulbol – de ploegen worden door loting samengesteld – is een mooi voorbeeld hiervan.

Er is ook plaats voor de minder jonge mensen. Driekwart van de leden is ouder dan 40 jaar, 50 percent zelfs boven de 50 jaar. In het licht van de toenemende vergrijzing is dit niet onbelangrijk. Wedstrijdsystemen en aanpassingen spelen in de kaart van de ouderen. Het gebruik van een schietstok bij de staande wipschutters is een goed voorbeeld.

Het element geluk speelt een grotere rol dan in veel andere sporten. In de volkssport is deelnemen inderdaad belangrijker dan winnen. Dat betekent niet dat het de spelers geen ernst zou zijn. Ook bij volkssporters staat winst voor vreugde en weegt verlies zwaar. Ook zij gaan tijdens de competitie tot het uiterste.

Volks- en vergelijkbare sporten bieden veel kansen voor sport-voor-allen. Vlaanderen hoort bij de pioniers van het sport-voor-allen-beleid en van de volkssporten en heeft de afgelopen decennia daartoe veel inspanningen geleverd. Lange tijd gold de manier waarop het traditionele spelerfgoed in kaart is gebracht en de wijze waarop volkssporten

in ons land werden georganiseerd en ondersteund als het na te volgen voorbeeld. Het belang dat internationaal aan traditionele sporten wordt gehecht bleek onlangs nog op de derde internationale conferentie van sportministers die eind november, begin december vorig jaar te Punta del Este werd georganiseerd. In de slotresoluties werd aanbevolen om regionale en mondiale festivals te organiseren en de traditionele spelcultuur in stand te houden en te promoten.

Groot was dan ook het onbegrip bij een aantal buitenlandse collega's toen bleek dat die ondersteuning door de Vlaamse overheid wegviel. Zij hebben daar trouwens schriftelijk op gereageerd bij de bevoegde minister. Nu traditionele sporten eindelijk naar waarde worden geschat en in de lift zitten, zouden we in Vlaanderen vanuit een koppositie het slechte voorbeeld geven.

Het culturele aspect is een belangrijk element voor de traditionele sporten die in onze confederatie zijn verenigd maar de overige aangehaalde argumenten gelden evenzeer voor sporten als petanque, snooker, biljart of de hengelsport. Een vergelijkend onderzoek tussen vier Europese regio's inzake volkssporten wees uit dat de traditionele sporten in Vlaanderen, anders dan bijvoorbeeld in Baskenland, Schotland en het Zweedse eiland Gotland, waar kracht en fysieke confrontatie de boventoon voeren, haast uitsluitend een beroep doen op behendigheid, precisie en concentratie. Daarom hebben sporten als petanque of het Engelse curve bowling in Vlaanderen een goede voedingsbodem gevonden.

Bij de totstandkoming van het decreet van 13 april 1999 houdende de erkenning van de sportfederaties is gebleken dat het niet voorkomen van traditionele en vergelijkbare sporten op de sporttakkenlijst geen negatief waardeoordeel inhoudt. De Vlaamse Sportraad raadde in deze context een aangepaste wijze van subsidiëring aan. Ook tijdens een vorige vergadering van deze commissie, in december vorig jaar, hoorden we eenstemmigheid in die richting. We hopen dan ook dat wij in de toekomst op ondersteuning kunnen rekenen en ons werk kwaliteitsvol kunnen verder zetten.

De heer Joachim Coens : U staat niet op de sporttakkenlijst maar bepleit wel de noodzaak voor ondersteuning. Minister Sauwens heeft terzake een initiatief aangekondigd. Zijn er gesprekken aan de gang ? Hoe zit het met uw subsidiëring voor 2001 ? Hoe zie u de toekomst van uw federatie ?

De heer Erik De Vroede : Toen het decreet in voege trad zijn we onmiddellijk onze werkingstoe-lage kwijtgeraakt. De personeelstoelagen lopen nog voor 80 procent. We denken nog tot halfweg volgend jaar personeel in dienst te kunnen houden.

We hebben met minister Sauwens en zijn vertegenwoordigers een aantal gesprekken gevoerd. We hebben op zijn vraag een aantal voorstellen ingediend. Meer weet ik op dit ogenblik niet.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Beantwoordt het voorliggend voorstel van decreet volgens u aan een model waarop erkenning en subsidiëring kunnen gestoeld worden of volgt u de kritiek van de Vlaamse Sportraad, die stelt dat het kader te weinig de differentiatie erkent ?

Het voorstel van decreet bevat een model van steunpunt. Kan u zich daarin herkennen ?

De heer Erik De Vroede : Het voorstel van decreet bevat waardevolle elementen. In de aanloop en de nasleep van het vorige decreet is er herhaaldelijk overleg geweest tussen de federaties die uit de boot zijn gevallen. De volgende spreker vertolkt het gezamenlijk standpunt.

5. Toelichting door de heer Marc Coussement, Vlaamse Vereniging van Hengelsport-verenigingen

De heer Marc Coussement, Vlaamse Vereniging van Hengelsportverenigingen : Ik spreek hier niet namens mijn confederatie maar wel namens het overleg Vlaamse volkssporten, dat die federaties bundelt die uit de boot zijn gevallen. Ons overleg bestaat uit 6 erkende federaties. De Vlaamse Vereniging van Hengelsport Verbonden telt 15000 leden en 6 personeelsleden ; de Volkssportfederatie telt 11000 leden en 2 personeelsleden ; de Vlaamse Liga Petanque Sport telt 6500 leden en 2 personeelsleden ; de Vlaamse Snooker Federatie heeft 3500 leden en 1 personeelslid ; de Vlaamse Boog-sportfederatie Liggende Wip heeft 3000 leden en 1 personeelslid ; de Liga van Vlaamse Zweefvliegclubs heeft 1000 leden en 2 personeelsleden. Twee federaties zijn uit de boot gevallen en hebben zich niet meer de moeite getroost een erkenning aan te vragen : de Landelijke Unie van Kruisboogschutters, met 1500 leden, en het Vlaamse Handboog-schuttersverbond, met 500 leden.

Al deze federaties die sinds vele jaren erkend en gesubsieerd waren op basis van het decreet van 2 maart 1977 zijn door het nieuwe decreet van 13 april 1999 en zijn uitvoeringsbesluiten niet langer

weerhouden op de sporttakkenlijst, wellicht omdat volkssporten niet voldoen aan de voorwaarden inzake intense fysieke of grote cardiovasculaire inspanningen bij sportbeoefening. De eerste zes federaties werden in de loop van dit jaar wel opnieuw erkend op basis van de uitvoeringsbesluiten van het nieuwe decreet maar geen enkele van de genoemde federaties komt nog langer in aanmerking voor subsidiëring.

Daardoor komt hun werking en dus de georganiseerde sportbeoefening van 40.000 volksmensen op korte termijn in het gedrang. Het onmiddellijk wegvallen van de werkingssubsidies betekent voor onze federaties een verlies van minstens 20 procent van onze inkomsten, 1 tot 2 miljoen frank per federatie. Door de degressieve afbouw van de personeelssubsidies zullen de verliezen de volgende jaren nog verdubbelen tot verdrievoudigen. Anderzijds zijn de nieuwe erkenningsvoorwaarden omvangrijk en duur en zitten de federaties opgezadeld met kosten en afschrijvingen van investeringen die voortspruiten uit de vroeger subsidiëeringsvoorwaarden.

Mede doordat het slechte nieuws ons maar midden maart formeel werd meegedeeld, was een verhoging van de lidgelden statutair niet mogelijk en organisatorisch niet wenselijk. In de traditionele volkssporten is een forse verhoging van het lidgeld onhaalbaar. De meeste federaties stormen dus af op een financieel debacle tenzij ze hun basisopdrachten tegenover de aangesloten clubs en sportbeoefenaars drastisch afbouwen en ze volgend jaar hun professionele medewerkers ontslaan, met ander woorden hun clubs en leden aan hun lot overlaten. Na decennialange inspanningen om hun sport kwaliteitsvol te organiseren en te begeleiden komen onze federaties nu abrupt in de kou te staan. Dit terwijl ook wij een economische en sociale meerwaarde hebben en daarom ondersteuning verdienen.

In de Beleidsnota 2000-2004 van minister van Sport Johan Sauwens wordt overigens gesteld dat ook sportfederaties die sportieve activiteiten aanbieden die niet opgenomen zijn in het sporttakkenbeleid, een deel van de bevolking waardevolle kansen tot vrijetijdsbesteding bieden en het sociaal weefsel en welzijn binnen de maatschappij versterken. De beleidsnota kondigt aan dat voor die sportfederaties een decretaal initiatief zal genomen worden om de lacune in de regelgeving op te vangen en hen te kunnen ondersteunen.

We verwijzen ook naar de zeer recente studie “Tussen Burger en Overheid” – Een onderzoeksproject

naar het functioneren van het maatschappelijk middenveld in Vlaanderen, gepubliceerd onder de titel “Verloren Zekerheden”, waaruit blijkt dat sport in verenigingsverband de groepsgeest en gemeenschapszin bevordert. Diverse studies en enquêtes wijzen bovendien uit dat deze volkssporten een totale economische jaaromzet van minstens 10 miljard frank vertegenwoordigen.

Ook lagere maar geregelde fysieke activiteit is belangrijk voor de volksgezondheid. Grootschalige onderzoeken tonen immers aan dat er absolute prioriteit moet gegeven worden aan de activering van verstokte niet-bewegers. Daarvoor moet een sportwelzijnsbeleid zich niet exclusief maar inclusief opstellen. We zijn dan ook blij met de politieke interesse voor onze problemen. Zowel deze hoorzitting als de belofte van minister Sauwens in zijn beleidsnota om een decretaal initiatief te nemen zijn hoopgevend. Belangrijk voor ons overleg is dat we op een constructieve manier tot een goed decreet kunnen komen, dat onze sporttakken een kwaliteitsvolle toekomst garandeert.

Het voorliggende voorstel van decreet is sterk gelijklopend met het decreet van 13 april 1999 houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties. We hebben geen fundamentele opmerkingen over de erkenningsvoorwaarden, de verplichte personeelsomkadering en de basisopdrachten omdat we van mening zijn dat elke erkende sportvereniging aan een verantwoord kwaliteitsconcept moet beantwoorden. De subsidiënormen vertonen echter een sterk forfaitair karakter en lijken nieuwe sportorganisaties of nieuwe confederaties van bestaande sportfederaties te discrimineren. We pleiten voor objectieve criteria zowel voor de personeels- als de werkingssubsidies. Zoals in het decreet van 13 april 1999 moeten de personeels-subsidies bij voorkeur gekoppeld worden aan procentuele toelagen voor de verplichte en bijkomende personeelsleden, terwijl het aantal gesubsidieerde personeelsleden afhankelijk moet zijn van het ledenaantal en eventuele bijkomende meetbare voorwaarden. Ook de werkingssubsidies moeten bij voorkeur gekoppeld worden aan meetbare criteria zoals personeelsomkadering, ledenaantal, jeugdparticipatie en eventuele facultatieve opdrachten.

Een steunpunt voor de volkssporten onder de noemer Vlaams Centrum voor Volkssporten lijkt ons niet relevant gezien de grote diversiteit aan sportdisciplines die onze sportfederaties voorstellen. Anderzijds denken we dat bestaande instellingen zoals universiteiten of de Vlaamse Sportfederatie kunnen worden aangesproken via specifieke op-

drachten voor wetenschappelijke ondersteuning en advisering. Zelf streven we naar de oprichting van vier tot vijf grote clusters of sportconfederaties die elk een tienduizendtal beoefenaars kunnen tellen. Alleen deze confederaties of koepelorganisaties kunnen dan gesubsidieerd worden en de basisopdrachten voor hun rekening nemen, zoals onder meer ledenadministratie, boekhouding, bijscholingen en kaderopleidingen. De organisatie van competities en recreatieve activiteiten kunnen verder door de erkende sportfederaties gedragen worden, maar kunnen ook aan de confederatie toevertrouwd worden naargelang de personeelsmogelijkheden van die confederatie en naargelang de financiële mogelijkheden van de sportfederaties.

We zijn dan ook vragende partij voor een decreet dat de mogelijkheden en de nodige stimuli biedt om die grote confederaties te realiseren en dat voornamelijk een voldoende personeelsondersteuning toelaat om die confederaties op een kwaliteitsvolle wijze te laten functioneren. Een dergelijk decreet moet de kandidaat-sportfederaties voor een bepaalde confederatie ook de nodige vrijheid en verantwoordelijkheid gunnen om een goedwerkende organisatie- en werkingsstructuur uit te bouwen, eigen aan de specifieke sportieve vrijetijdsbestedingen. We hopen dat de discussie in deze commissie zal bijdragen tot de ontwikkeling van een goed decreet die de volkssporten een kwaliteitsvolle toekomst zal bieden.

De heer Joachim Coens : U streeft naar de oprichting van vier tot vijf clusters of sportconfederaties. Hebt u al een voorstel ?

De heer Marc Coussement : We hebben al een voorstel, dat we met verschillende federaties besproken hebben. We denken aan een eerste cluster voor de Vlaamse of traditionele volkssporten, die ontstaan zijn uit de Vlaamse volkscultuur en/of traditie, met de klemtoon op behendigheid. Daaronder ressorteren de volkssportfederatie en mogelijk ook de boogschietdisciplines.

In de tweede cluster voor internationale volkssporten gaat het om sporten met een niet-Vlaamse bastermat en een uitgesproken internationaal karakter waarbij de nadruk op concentratie ligt, bijvoorbeeld snooker, petanque, eventueel boogschieten of darts en bowling.

Een derde cluster is die van de natuursporten, waarbij de zorg voor de natuur primeert, bijvoorbeeld hengelen en een aantal diersporten.

Een vierde cluster zijn de lucht- en materiaalssporten waar de combinatie van technologische of mechanische aspecten met menselijke vaardigheden primeert, zoals bijvoorbeeld zweefvliegen, ballonvaart en deltavliegen.

Er zijn ook andere clusters mogelijk die aan de voorwaarden voldoen, bijvoorbeeld biljarten of denksporten. De eerste vier clusters hebben we in handen. Bij iedereen is de bereidwilligheid aanwezig om samen te starten.

De heer Joachim Coens : U pleit duidelijk voor personeels- en werkingssubsidies, en niet alleen voor juridisch-technische ondersteuning.

De heer Marc Coussement : We pleiten in de eerste plaats voor personeelsondersteuning. Om de taken die de overheid oplegt na te komen, is er een kwaliteitsvol kader nodig. Dat geldt eveneens om onze sporten te promoten, om de jeugd en de trainers op te leiden en om een duurzaam antwoord te bieden voor andere problemen inzake buitensporten, onder meer wat de naleving van de natuur- en milieuwetgeving betreft.

De heer André Van Nieuwkerke : Ik heb een vraag voor de ondervoorzitter van de Vlaamse Sportfederatie. Zitten in de voorgestelde clusters bepaalde disciplines verspreid over de huidige federaties en die erkend zijn in het andere decreet ?

De heer Dirk Van Esser : Ik kan daar moeilijk op antwoorden. Het kan als men een aantal zaken groepeerd. Dat moet ook in het andere decreet gebeuren.

De heer Marc Coussement : Bij de zes federaties die vroeger erkend en gesubsidieerd zijn, zijn er een aantal overlappingsen. Er zijn er twee uit de boot gevallen die niet langer erkend zijn, namelijk de kruis- en handboogschutters, maar die zijn altijd welkom.

De heer Kris Van Dijck : De sportfederaties die erkend zijn door het decreet van 13 april 1999, zijn sporttakken die op de sporttakkenlijst staan. De handboogschutters vormen momenteel een confederatie met de pistoolschutters. Die sportfederaties zitten op hun plaats. Het gaat alleen over wie niet in deze groep thuishoort.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Men suggereert om tot één decreet te komen dat alles regelt. Dat zou minder problemen opleveren omdat men niet meer de keuze heeft tussen twee decreten. Die

piste kan gevolgd worden. Het Overleg Vlaamse Volkssporten heeft een duidelijk voorstel gegeven.

De heer Joachim Coens : De Vlaamse Vereniging van Hengelsportverenigingen telt momenteel zes personeelsleden. Wat is de timing ? Hoe moet het nu verder ? Hoeveel tijd heeft het Vlaams Parlement om de zaak te bekijken ?

De heer Marc Coussement : Er heeft al een persoon ontslag genomen, die niet vervangen kan worden. Er is ook iemand al een tijdje ziek. Eind dit jaar of begin volgend jaar moeten we alle personeelsleden opzeggen omdat we geen enkele zekerheid hebben en geen risico's willen nemen. Deze week hebben we een zware discussie gehad met onze achterban over het verhogen van het lidgeld met 25 procent en het verdubbelen van onder meer de wedstrijdvergunning. Met dat geld kunnen we uiteindelijk ook maar tot het einde van volgend jaar blijven werken. De situatie is zeer penibel. We zijn een confederatie van 14 verschillende hengelsportdisciplines. We zijn al 20 jaar erkend en hebben de laatste jaren bijkomend personeel aangenomen om een kwaliteitsvol aanbod uit te bouwen. Het is jammer dat het plots wegvalt.

De verslaggever,

Marino KEULEN

De voorzitter,

Jos STASSEN
